

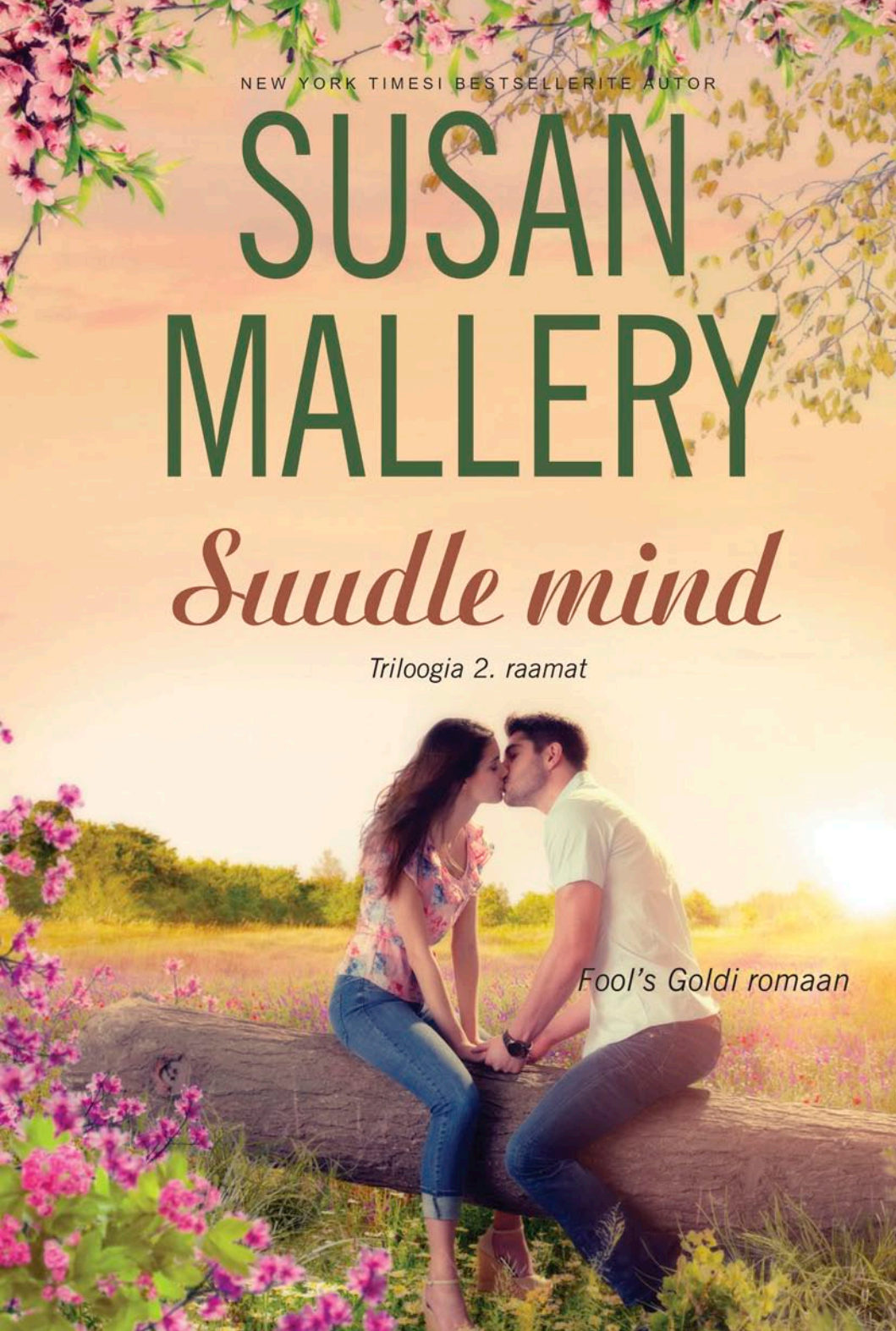
NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Suudle mind

Triloogia 2. raamat

Fool's Goldi romaan

Susan Mallery
Kiss Me
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel
Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise
õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad
ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes
sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või
paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Susan Mallery Inc.
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin
Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad
neid litsentsi alusel.

B03305516
ISBN 978-9949-25-868-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee.

Käesoleva raamatu pühendus on ühelt minu lemmiklugejalt.

Minu sõbrannadele. Te toote mu ellu ja päevadesse värtsi ja naeru. Sõpradele, kellega jagada lõbu, lilli ja imelist toitu. Väidetavalt on soojad sõprussuhted pikaajalise elu alustala... Võib-olla veame kõik sajanda eluaastani välja!!!

Armastusega

Nancy

ESIMENE PEATÜKK

ZANE Nicholson oli veendunud, et sisetunnet peab kuulama. Tol hommikul kell üheksa ja viiskümmend viis minutit ütles see talle, et see päev ei tule küll hea.

Ta heitis pilgu aknast välja Nicholsoni rantšo moodustavatele mägedele ja mõtles, kas ehk oleks olnud lihtsam olla talupidaja. Põllul kasvav vilj ei murra ju öösel aedikutest läbi ega kõnni minema. Vilj ei ürita käituda nagu sündinud tõbras. Oleks ju võinud kasvatada maisi. Või nisu. Nisu on isamaaline. Kõik need kuld-
sed lained.

Ta suunas tähelepanu pead vangutades uuesti paberitele. No keda ta nüüd siis siin õieti püüab ninapidi vedada? Ta oli ju viiendat põlve rantšopidaja. Talupidamisega oli tal üksnes niipalju pistmist kui köögiviljaaed, mida rantšo kokk baraki taga viljeles.

„Tere, boss.“

Zane vaatas, kuidas töödejuhataja ta kabinetti astus. Frank Adelman võttis kantud kauboikaabu peast, lõi selle vastu vasakut reit ja vajus siis teisele poole lauda kõvale plasttoolile.

See ei tähendanud midagi head, kui Frank tuleb enne lõunat temaga rääkima.

„Mis on?“ küsis Zane pigem alistunult kui ärritunult.

Nicholsoni rantšo oli selle aasta algupoolel liidetud Fool's Goldi linnaga, mis tähendas, et nüüd oli see linna jurisdiktsiooni all. Linnapea oli vandunud, et see otsus on temale üksnes hea. Linnapea väitis, et kõik siitkandi asukad saavad linna teenustest suuremat kasu, kuid seni tähendas see üksnes enamat paberitööd. Zane ei näinud selles mingit võitu, kuigi ta vennal oli hea meel, et internet on kiirem, sest linn vedas kaabli siipoole.

„Barakis lõhkes toru,“ ütles Frank. „Köögi kraanikausi all. Poisid on kõik karjaga väljas. Keerasin vee kinni, aga me peame selle täna korda ajama. Kas tahad, et kutsun kellegi tagasi või helistan torumehele?“

Zane viskas pastaka lauale ja hõõrus pead. Ta soovis, et saatus tema vastu natukenegi leebem oleks. Paar nädalat ilma ühegi kriisita. Aga tundus, et seda oli liiga palju tahta.

Ta kaalus võimalusi. Frank ei saa ise toruga tegelda, sest tunni aja sees peaksid tulema ostjad ja Frank peab nad loomi vaatama viima. Zane'il endal on ees kohtumine Fool's Goldi California ülikooli kolledži teadlastega, mis tähendab, et *tema* ei saa jälle ostjatega ringi käia. Kõige lihtsam oleks kutsuda Fool's Goldist torumees, aga võib juhtuda, et selleks päevaks see ei õnnestu.

„Kutsu paar poissi tagasi,“ ütles ta lõpuks pead vangutades. „Täna on ju esmaspäev, on nii? Esmaspäevad on kõige hullemad: üks jama ajab teist taga.“

Frank ümahtas nõustuvalt ja ajas end siis püsti. Telefon helises juba enne, kui ta ukсени jõudis.

Nii palju siis paberimajandusega õigeks ajaks valmis saamisest, mõtles Zane toru võttes.

„Nicholsoni rantšo, Zane kuuleb,“ ütles ta torusse.

„Tere,“ kostis madal ja sõbralik naisehää. „Helistasin, et uurida elamistingimuste kohta. Kas saate mind aidata?“

Zane pilgutas küsimust kuuldes silmi. „Elamistingimuste? Kas tahate hobust kostile tuua? Kahjuks me sellist teenust ei paku. Küsige vana Reilly Konopka käest. Minu teada peaks tema võtma. Võis siis linnast Castle'i rantšost. Küsige Rafe'i.“

Naine puhkes naerma. „Ei. Mitte elamistingimusi hobustele. Vaid mu abikaasale ja mulle endale. Me tuleme sel nädalavahetusel karjaajamisele ja tahtsin uurida, kas on võimalik spaad kasutada. Meil on viimasel ajal palju stressi olnud. Mõtlesin, et oleks hea alustada puhkust paari massaažiga. Näiteks sügav kudede massaaž või siis kuumade kividega. Need on ju praegu kohutavalt moes.“

Massaaž? Puhkus? Karjaajamine?

„Proua, mul pole aimugi, millest te räägite,“ tunnistas Zane. Ta ärritus kerkis mitme pügala võrra ning sisetunne võttis hoopis süngemad mõtted.

„Oh.“ Naine oli pettunud häälega. „Veebilehel polnud spaast juttu, aga ma lootsin. Kas oskate mulle Fool's Goldis mõnd spaahotelli soovitada? Me tuleme päev varem. Ma tahan olla hästi puhanud, enne kui laupäeval teie rantšosse karjaajamisele tuleme.“

„Proua, olge palun nii kena ja rääkige mulle sellest karjaajamisest lähemalt.“

„Kuidas palun? Kas te pole siis selle rantšo tööline?“

Zane pidi ju õigupoolest selle omanik olema. Mis siin küll sünnib? „Ma... noh... olen asendustööline,“ valetas ta.

„Ah soo. Pole midagi. Me tuleme abikaasaga karjaajamisele.“

Naine lobises pikalt, rääkis üksikasjadest, kaasa arvatud veebilehest, millelt oli selle võimaluse leidnud. Zane lülitas teda

kuulates arvuti sisse ja toksis veebilehe aadressi. Kui leht ekraanil avanes, jäi ta ammuli sui vahtima. Ta oleks kõnet lõpetades peaaegu unustanud head aega öelda.

Vähem kui kahe minutiga oli ta läbi uurinud lehe, kus räägiti, kui tore on veeta puhkust California põhjaosas karjaajamisel. Zane'i rantšos. Sellise trikiga võis hakkama saada vaid üks inimene – tema enda vend.

Raev pulbitses millekski selliseks, millele Zane ei osanud nimegi anda. See täitis teda seni, kuni talle tundus, et ta on plahvatamas.

Chase oli varemgi jama kokku keeranud – ja palju kordi –, aga selle tembuga võrreldes olid kõik eelmised lapsemäng. Mida see Chase küll oma arust mõtles?

Zane tõusis püsti ja läks ukse poole, kuid jäi siis seisma. Tal oli tahtmine millegi pihta lüüa, midagi loopida, midagi ära lõhkuda. Kui ta sellises tujus Chase'i juurde läheb, teeb ja ütleb ta niisuguseid asju, mida nad mõlemad kahetsevad. Ta teadis, et on venna silmis hullem kui kuradi ja Scrooge'i-suguse hooldaja ristsugutis. Kuid ühtlasi teadis ta seda, et Chase on juba peaaegu täiskasvanud inimene ja kui ta end kokku ei võta, siis keerab kogu ülejäänud elu jama kokku ja kahetseb seda kogu elu.

Kahetsus. Juba sellest sõnast piisas, et Zane'i ägedust leevendada. Ta oli ise Chase'i-vanusena nii mõndagi kahetsenud. Kahetsus on asi, mis sind jätab. Või tekitab tahtmise plehku pista – kui vaid õnnestuks minevik maha jätta. Aga elu pole nii lihtne. Tehtud asja ei saa olematuks muuta. Ja ta ei tahtnud, et vennaga nii läheks.

Zane oli armastanud venda sellest ajast saati, kui too tal pisekese põnnina mööda rantšot sabas käis, ja kohati oli see armastus nii suur, et tegi lausa piina. Tol ajal andis ta töotuse venna eest hoolitseda, teda kaitsta – isegi iseenda eest.

Niisiis selle asemel et Chase'ile turja karata, läks ta tagasi laua taha ja mõtles, mida teha. Ta oli otsustanud anda vennale korraliku õppetunni, mida vastutus tähendab, nii et vennast saaks selline mees, kes endast lugu peaks. Selline mees, kes ei peaks elama koos süüdistusetondiga.

„OLEN otsustanud teid mitte vangi panna, preili Kitzke,“ ütles karmi ilmega kohtunik Haverston üle lugemisprillide serva vaadates. „Ma usun, et teie kavatsused olid head.“ Ta pidas pausi. „Te ju teate, mida põrgutee kohta öeldakse.“

„Jah.“

„Karistust ei tule. Tagatisraha makstakse tagasi.“ Ta heitis pilgu laiale lauale laotatud paberitele ning lõi haamriga kergelt vastu lauda. „Mulle tundub, et istung on läbi.“

Phoebe Kitzke seisis endiselt püsti, kui kõik teised väikeses Los Angelese kohtusaalis püsti kamandati. Kohtunik Haverston väljus kohtunikurüü lehvides oma kontoris – või kuidas iganes ta kabinetti nimetati – viivast uksest. Juriidiliste saladuste paika, mõtles Phoebe, püüdes leida selles midagi naljakat, kuid ei suutnud. Ta tundis endiselt üksnes hirmu. Loodetavasti asendub see varsti kergendusega.

Ta leidis, et oluline on see, et ta ei pea vangi minema. Kooli ajal lapsehoidjana õhtul hilja kaabeltelevisiooni vaadates oli ta näinud küllaga filme, kus räägiti sellest, kuidas teismelised vangis on. Ta teadis, et sellised asjad võivad juhtuda. Õigem oli püüda seadusega mitte pahuksisse minna.

Phoebe surus firma advokaadil kätt ja tänas teda abi eest ning pöördus siis oma ülemust April Kellerit otsima. April oli temast pikem – kes siis ei olnud? – ja sedasorti triibustatud blondiin, kelle poolst Lõuna-California kuulus on. Phoebe oli end oma

lühikese kasvu, vormika keha ja tumedate juuste ja silmade tõttu ikka L. A-s kuidagi võõrana tundnud.

„Kuidas sa end tunnend?“ küsis April.

Phoebe kehtas õlgu. „Mul on hea meel, et ma vangi ei satu. Mul pole selline taust, et seal läbi lüüa. Mis aga muusse puutub, siis olen ikka veel üsna tuim.“

April ohkas. „Mul on kahju,“ lausus ta ühtaegu õnnetult ja kergendust tundes. „Kõige pärast. Sa päästsid mu tõesti hädast välja.“

Phoebe ei tahtnud seda teemat pikemalt arendada. Kui ta juhunu üle liiga põhjalikult mõtlema hakkab, saab ta vihaseks ja võib öelda asju, mis võivad olulise suhte ohtu seada.

„Aga mu töö?“ küsis ta hoopis. „Kas ma päästsin ka oma töö?“

April surus ta pilku vältides huuled kokku.

„See veel puudus,“ lausus Phoebe Aprilist mööda ukse poole trügidest. „Las ma arvan. Mind lasti lahti.“

„Sa oled töölt kõrvaldatud.“

April järgnes talle koridori. Koridor oli täis juriidilisi asju ajavaid inimesi. Phoebe lootis, et süütutel veab rohkem kui temal. Ta seisatas üsnagi niru väljanägemisega kuulutustahvli ees ja vaatas oma ülemusele otsa.

„Kui kauaks?“ küsis ta.

„Kuuks ajaks.“ April puudutas ta kätt. „Kuule, ma korvan sulle selle, ausõna. Maksan su palga oma taskust välja.“

Phoebe hingas sügavalt sisse. „Kas mind kõrvaldati töölt ilma palgata?“

April noogutas.

See veel puudus. Phoebe ajas Aprilist taganedes selja sirgu. „Ju siis näeme kuu aja pärast,“ lausus ta ja läks ukse poole.

April jooksis talle järele. „Oota, Phoebe. Ma saan aru, et sa oled mu peale vihane. Sul on selleks täielik õigus.“